

langt fra noget enestående Exempel i Lovfor-
slaget, idet denne Mangel paa tilbørligt Hen-
syn til det Subjektive, til den forbryderiske Villie,
fremtræder paa mangfoldige andre Maader.
Jeg skal saaledes henvise til § 51, hvor det
ganske vist er udtalt, at de i de borgerlige Love
indeholdte almindelige Regler for Straffelove-
nes Anvendelse, saasom angaaende Betingelserne
for Strafbarhed, Forsæt og Uagtsomhed osv.,
blive ogsaa at følge ved de militære Straffe-
loves Anvendelse, men saa føies der til „dog
med de nærmere Bestemmelser, som disse Love
indeholde, enten i Almindelighed, navnlig i
dette Kapitel, eller for særlige Tilfælde.“ Og
medens man nu i almindelig borgerlig Straffe-
lovs § 43 har en Bestemmelse, som udtrykke-
lig siger, at uagtsomme Handlinger straffes ikke,
uden at der er udtrykelig Hjemmel derfor i
Straffeloven, bliver derved, at Udkastets § 51
ganske i Almindelighed har sagt, at Reglerne
i almindelig borgerlig Straffelov om Uagtsom-
hed ikke komme til Anvendelse, forsaavidt der
i den militære Straffelovs almindelige eller
specielle Del indeholdes afvigende Regler, den
i den almindelige borgerlige Straffelovs § 43
indeholdte Regel meget uiffter. Det er derved
kommet til at staa saaledes, at det i mange
Paragrafer i Udkastet maa efter Ordene anta-
ges, at den bestemte Straf skal anvendes uden
Hensyn til, om der er forbryderisk Villie til-
stede eller kun Uagtsomhed. Det vil ses, at
dette er et overordentlig vigtigt Punkt, og naar
man er bleven opmærksom derpaa, kan man
ikke ret vel lade det passere, naar man har
almindelig kriminalistisk Følelse. Jeg skal
nævne et Par enkelte Paragrafer, for at
det kan staa klarere, hvilken Betydning dette
har. § 25 sætter saaledes Straf af Fængsel
for den, som undlader at vise sin Overmand
de befalede Tegn paa Hæder. Hvis vi nu
havde denne Bestemmelse behersket af Reglen
i almindelig borgerlig Straffelovs § 43, er
det klart, at naar denne Undladdelse af at vise
de befalede Tegn paa Hæder var begrundet i
Skjodesløshed af den Paagældende, i For-
sømmelse, i, at han ikke har passet paa og
derfor ikke set sin Overmand, kom den i § 125
bestemte Straf ikke til Anvendelse; men da
man i Virkeligheden har kastet almindelig

borgerlig Straffelovs § 43 til Side, er det
et stort Spørgsmaal — jeg veed ikke, om det
er Meningen — om ikke § 125 skal anvendes,
baade naar denne Mangel paa Opmærksomhed
imod Overmanden er grundet i Forsæt,
og naar den er grundet i Uagtsomhed. —
Med Hensyn til §§ 79 og 80 vil
man se, at det næsten synes at fremgaa af
Ordstillingen, at § 80, der sætter Straf af
indtil 6 Mars Strafarbejde, skal komme til
Anvendelse netop under Forudsætning af Uagtsom-
hed. Jeg veed ikke, om det er Meningen,
men man maa tro det; thi § 79 siger: „Den,
som ved vitterlig at give falske Meldinger om
Tjenden, ved svigagtig at fortie
Efterretninger om samme, ved troløst at
udføre sit Over osv.“, gør det og det, skal
straffes paa den og den Maade, og medens
det saaledes fremhæves her i § 79, gjentagne
Gange og meget stærkt, at der skal være be-
vidst ond Villie tilstede — vitterlig, falsk,
troløst o. s. fr. — hedder det saa i § 80:
„Den, som ellers ved vigtige Beretninger,
ved Overtrædelse af særlige Bestemmelser osv.
udsætter nogen Del af Krigsmagten for Krigs-
fare“, skal straffes paa den og den Maade. Er
det nu Meningen, at dette Ord „ellers“ staa-
i Modsetning til „vitterlig“, „falsk“ osv.,
kort sagt, til det stærkt fremhævede Bevidste
ved Forbrydelsen, saaledes at § 80 i Modset-
ning dertil skal komme til Anvendelse i de Til-
fælde, hvor der ikke er Bevidsthed tilstede, men
Uagtsomhed? Dette forekommer mig blandt
Andet at være et af de Punkter, som maa
vække stor Tvivl og opfordre til nærmere Af-
gjørelse. — En anden Bemærkning skal jeg
tillade mig i samme Retning. I § 55 er det
udtalt, at „ved Overtrædelse af Tjenestpligter
kan den Skyldiges Drukkenskab, selv om den
har naaet den højeste Grad, ikke udelukke An-
vendelsen af den lovbestemte Straf“. Da
almindelig borgerlig Straffelov forhandlede
her i Thinget, var der en Bestemmelse, der
fremkaldte megen Forhandling, nemlig den Be-
stemmelse, som gaar ud paa, at, naar en
Mands Utilregnelighed er begrundet i Drukkens-
skab, bliver der ikke Spørgsmaal om Anven-
delse af den for Retstrænkelsen i Almindelighed
forefrevne Straf, lige saa lidt som naar han